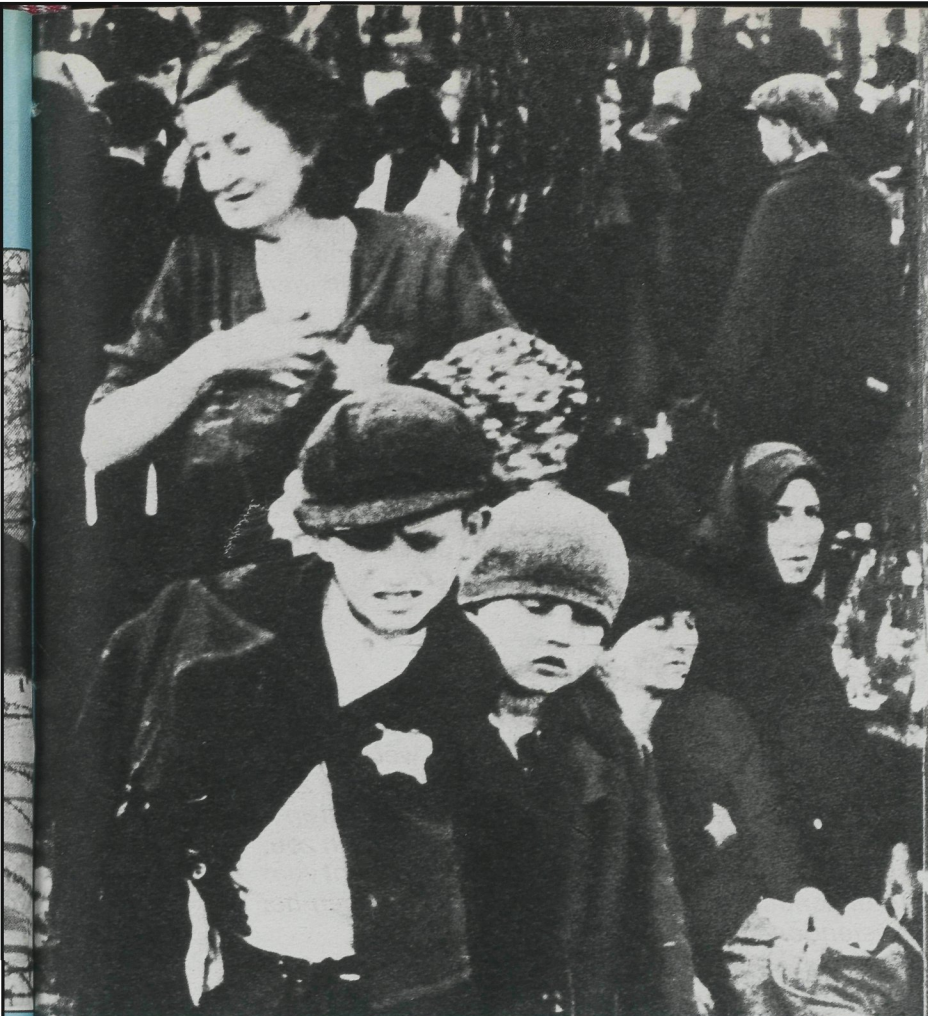

· *bijzonder karakter een volkskarakter was, nogmaals zo nadrukkelijk mogelijk bevestigde: het Zionisme.*"

· Er waren weliswaar ook Joden in Wenen — de meerderheid, volgens Hitler — die het met een dergelijk vastleggen van haar houding niet eens was en in haar hart zelfs scherp afwijzend daartegenover stond, maar dat waren volgens Hitler „opportunistische uitvluchtjes". Want de z.g.n. „liberale Joden" ontken-
 · *kenden immers niet, dat ook de Zionisten Joden waren, maar vonden alleen, dat het Zionisme, dat immers een openlijke erkenning van het bestaan van een Joods volk inhield, onpractisch en misschien zelfs gevaarlijk was.*"

· Deze „schijnbare onenigheid" wekte zelfs Hitlers „weezin" op. Hij vond dat leugenachtig en onwaarachtig. En dan gaat Hitler steeds scherper op Joden in Wenen letten. Hij meent onzindelijke kleding waar te nemen, een weinig heldhaftig voorkomen, culturele bedervers op het gebied van kunst, literatuur, film en toneel, 'n grote invloed in de pers, aanbevelers van de Franse cultuur en civilisatie, bevuilers van het eigen geboorteland, de geschiedenis daarvan en de grote mannen daarin, enzovoorts. Maar de doorslag geeft tenslotte dit: „Toen ik zag dat de Jood leider der sociaal-democratie was, begonnen mij de schellen van de ogen te vallen. Dit maakte voor mij een einde aan een lange innerlijke strijd."

· Wereldburger af

· In welke bewoordingen schetst Hitler zijn „ommezwaai"?

· „Ik was van half-overtuigd wereldburger tot fanatiek anti-semiet geworden." Dat zijn volgens hem de begrippen die tegenover elkaar staan, althans zo heeft hij dat beleefd: wereldburger/anti-semiet. Ook als hij duidelijk wil maken dat zijn vader geen anti-semiet was, doet hij dat in deze bewoordingen: „Hij was in de loop van zijn leven tot min of meer wereldburgerlijke opvattingen gekomen, die niet alleen niet

in botsing kwamen met zijn sterk nationale overtuiging, maar ook nog enigszins op mij overgingen."

Later zal Hitler, als hem dat van pas kwam, zich veelvuldig beroepen op anti-judaïstische en anti-semitische uitspraken van leidende figuren in de geschiedenis van de christenheid, maar al in het begin jaren twintig verschijnenden pamflet van Eckart „Het Bolsjewisme van Mozes tot Lenin, Tweegesprek tussen Adolf Hitler en Mij" toont Hitler een diepe afkeer van de christelijke leer zelf. Dat was, net als het jodendom, een vorm van bolsjewisme, zegt hij. De „jood Paulus" was met zijn oproepen tot liefde en broederschap verantwoordelijk voor het ontcrachten van het christendom: „Broederschap! Pacifisme! Geleuter! En de jood triomfeert!" In zijn tafelgesprekken tijdens de oorlog zal hij dit soort opmerkingen herhalen.

Hitlers „theologie"

Speelt theologie geen rol in Hitlers bekeringsverhaal, elders in Mein Kampf ontwikkelt hij een eigen „racistische theologie". De Ariër is „het hoogste evenbeeld des Heeren". „Wie het waagt om de schennende hand uit te strekken naar het hoogste evenbeeld des Heeren, pleegt daarmee heiligschennis tegen de Schepper van dit wonder, en helpt ons uit het paradijs verdrijven."

Een wereld van bastaards, of een wereld waarin negers de toon aangaven, is voor Hitler het einde van alle menselijke begrippen van schoonheid en verhevenheid. De kerken moeten ophouden zending onder negers te bedrijven en hun onderlinge strijd (rooms-protestant) staken. Het gaat erom of de Arische mens blijft of uitsterft. „Juist de man, die volks denkt, zou het nu als zijn heiligste plicht moeten beschouwen, om, binnen zijn eigen kerkgenootschap, er voor te zorgen, dat men niet altijd praat over Gods wil, maar dat men die ook daadwerkelijk vervult en Gods werk niet laat aanranden."

De „hoogstaande mens", de Ariër dus, moet heersen op aarde. Eerst dan, wanneer hij „heer en meester" op aarde is, zal misschien de pacifistisch-humanistische idee van grote waarde zijn, maar eerst zal er strijd moeten worden geleverd, meent Hitler. Anders loopt het uit op barbaarendom en tenslotte chaos. Dat is een kwestie van „onwrikbare natuurwetten". Daar-
 · *aan hebben de mensen het leven op aarde te danken en niet aan „een paar krankzinnige ideologen"* (Wilson met zijn Volkenbond). Hij ziet de aarde dan reeds weer zonder mensen door de ether zweven.

Het „internationale Jodendom" nu acht Hitler de grootste bedreiger van het Arische ras. Hij meent een „Joodse staat" waar te nemen die territoriaal volkomen onbegrensd is. Overal vestigen zich Joden. Hitler acht de Jood „een typische parasiet, die ten koste van zijn gastheer leeft, die zich als een schadelijke bacil over een groter terrein uitbreidt (...) maar waar hij verschijnt, daar sterft na kortere of langere tijd het volk dat hem herbergt. Zo leefde de Jood te allen tijde in de staten der andere volken en vormde daar zijn eigen staat in de staat, welke dan zolang onder de naam „godsdienstige sekte" doorging."

De „Joodse leer van het Marxisme" was volgens Hitler eigenlijk niets nieuws. Karl Marx deed in werkelijkheid slechts een zeer oud beginsel en een zeer oude opvatting in de vorm van een bepaalde politieke geloofsbelijdenis herleven, nl. de gelijkheid van alle rassen.

„De Joodse leer van het Marxisme wijst het aristocratisch principe der natuur af", aldus Hitler, „en zet op de plaats van het eeuwige voorrecht der kracht en der